

8

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 grudnia 1980 r.

w sprawie wysokości składki na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy.

Na podstawie art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280) i art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 7 i z 1976 r. Nr 40, poz. 235) zarządza się, co następuje:

§ 1. Składkę na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy ustala się — z uwzględnieniem § 2 — w wysokości 25% wynagrodzenia określonego jako podstawa wymiaru tych składek w trybie przewidzianym w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280).

§ 2. Składkę na ubezpieczenie społeczne na rok 1981 za pracowników przedsiębiorstw państwowej gospodarki rolnej oraz jednostek podległych Centralnemu Związkowi

Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego ustala się w wysokości 20% podstawy jej wymiaru.

§ 3. Ze składki na ubezpieczenie społeczne, opłacanej w wysokości określonej w § 1 lub 2, przeznaczają się dodatkowo na dochód funduszu emerytalnego — poza częścią określoną w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 7 i z 1976 r. Nr 40, poz. 235) — 9% podstawy wymiaru tej składki, a więc łącznie 17,5% podstawy wymiaru składki.

§ 4. Tracą moc:

- 1) § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. Nr 9, poz. 70 z późniejszymi zmianami).
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 października 1972 r. w sprawie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. Nr 44, poz. 277).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1981 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Pińkowski*

9

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 stycznia 1981 r.

w sprawie wykonywania w stosunku do żołnierzy i osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej kar orzeczonych za wykroczenia.

Na podstawie art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1963 r. o dyscyplinie wojskowej oraz o odpowiedzialności żołnierzy za przewinienia dyscyplinarne i za naruszenia honoru i godności żołnierskiej (Dz. U. z 1977 r. Nr 23, poz. 101) i art. 109 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 1971 r. Nr 12, poz. 116, z 1972 r. Nr 49, poz. 312 oraz z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234) oraz w związku z art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie normuje zasady i tryb wykonywania:

- 1) w stosunku do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej — kar orzeczonych przez właściwe organy za wykroczenia popełnione przed wcieleniem do służby,
- 2) w stosunku do osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej — kar orzeczonych za wykroczenia popełnione przed wcieleniem do służby i w czasie jej odbywania.

2. Przez osoby spełniające zastępczo obowiązek służby wojskowej rozumie się osoby odbywające zastępczą służbę poborowych lub zasadniczą służbę w oddziałach obrony cywilnej.

§ 2. 1. W razie potrzeby ustalenia miejsca pełnienia służby wojskowej przez ukaranego organ zarządzający wykonanie kary niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia o ukaraniu lub nakazu karnego zwraca się do wojskowej komendy uzupełnień o podanie nazwy lub numeru jednostki wojskowej, w której ukarany pełni służbę wojskową, miejsca postoju tej jednostki oraz charakteru i terminu zakończenia służby. Informacji tych udziela wojskowa komenda uzupełnień, właściwa według miejsca pobytu ukaranego, stałego lub czasowego trwającego ponad 2 miesiące.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób, o których mowa w § 1 ust. 2, przy czym organem właściwym do udzielania informacji dotyczących osób odbywających zastępczą służbę poborowych w jednostkach organizacyjnych nie podlegających Ministrowi Obrony Narodowej jest terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego. Informacje udzielane przez ten organ dotyczą wskazania siedziby zakładu pracy i terminu zakończenia służby.

§ 3. 1. Organ, który zarządził wykonanie zasadniczej lub zastępczej kary aresztu w stosunku do żołnierza w czynnej służbie wojskowej lub osoby określonej w § 1 ust. 2, odracza wykonanie tych kar na okres roku.

2. Żołnierzowi w czynnej służbie wojskowej i osobie odbywającej zasadniczą służbę w oddziale obrony cywilnej wykonanej kary wymienionej w ust. 1 odracza się do czasu zwolnienia ze służby, jeżeli odbywają tę służbę w okresie krótszym niż rok.

3. Przepis ust. 2 stosuje się również do osoby określonej w § 1 ust. 2, ukaranej zasadniczą lub zastępczą karą aresztu za wykroczenie popełnione w czasie trwania tej służby, jeżeli do końca służby pozostał okres krótszy niż rok.

4. Decyzję o odroczeniu wykonania zasadniczej lub zastępczej kary aresztu doręcza się żołnierzowi za pośrednictwem dowódcy jednostki wojskowej, w której pełni on służbę wojskową, a osobie określonej w § 1 ust. 2 — za pośrednictwem właściwego przełożonego.

§ 4. 1. W stosunku do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej można odstąpić od wykonania orzeczonej zasadniczej lub zastępczej kary aresztu, jeżeli zachowanie i dobre wykonywanie obowiązków służbowych przez ukaranego żołnierza dają podstawę do przypuszczenia, że nie popełni on już wykroczenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób odbywających zasadniczą służbę w oddziałach obrony cywilnej. Przepis ten może mieć również zastosowanie do osób odbywających zastępczą służbę poborowych w razie szczególnego wyróżnienia się tej osoby podczas służby.

3. Organ, który orzekł w danej sprawie w pierwszej instancji, orzeka o odstąpieniu od wykonania kary na umotywowany wniosek dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę wojskową. W stosunku do osób odbywających zastępczą służbę poborowych oraz osób odbywających zasadniczą służbę w oddziałach obrony cywilnej tworzonych przez ministrów wniosek taki może złożyć kierownik zakładu pracy, a w stosunku do osób odbywających zasadniczą służbę w pozostałych oddziałach obrony cywilnej — kierownik jednostki organizacyjnej stopnia wojewódzkiego.

§ 5. 1. Dowódca jednostki wojskowej po upływie roku od dnia odroczenia zasadniczej lub zastępczej kary aresztu stosuje względem żołnierza odpowiednią do wagi wykroczenia karę dyscyplinarną, jeżeli nie zachodzą przesłanki określone w § 4.

2. W wypadku określonym w ust. 1 żołnierza zasadniczej służby wojskowej można skierować do odbycia kary w oddziale dyscyplinarnym, jeżeli zasadnicza lub zastępcza kara aresztu wynosi co najmniej dwa miesiące; jeden dzień służby w oddziale dyscyplinarnym odpowiada ciętem dniom zasadniczej lub zastępczej kary aresztu.

3. O zastosowaniu kary dyscyplinarnej dowódca jednostki wojskowej zawiadamia organ zarządzający wykonanie kary.

4. Jeżeli w stosunku do osób spełniających zastępczo obowiązek służby wojskowej nie zachodzą przesłanki określone w § 4, właściwy przełożony po upływie roku od dnia odroczenia zasadniczej lub zastępczej kary aresztu zawiadamia o tym organ, który odroczył wykonanie tej kary. Organ ten zarządza wykonanie orzeczonej kary.

§ 6. 1. W stosunku do żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową kara ograniczenia wolności nie podlega wykonaniu przez czas trwania służby.

2. Wykonanie kary ograniczenia wolności, orzeczonej w stosunku do osób odbywających zastępczą służbę poborowych, następuje na zasadach ogólnych.

3. W stosunku do osób odbywających zasadniczą służbę w oddziałach obrony cywilnej wykonanie orzeczonej kary ograniczenia wolności następuje na zasadach dotyczących wykonania kary aresztu, określonych w § 3, § 4 i § 5 ust. 4.

§ 7. 1. Wykonanie kary grzywny w stosunku do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz osób, o których mowa w § 1 ust. 2, następuje na zasadach ogólnych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do wykonywania kar dodatkowych.

§ 8. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1971 r. w sprawie wykonania orzeczeń, nakazów karnych i postanowień kolegiów do spraw wykroczeń (Dz. U. z 1971 r. Nr 37, poz. 330 i z 1973 r. Nr 12, poz. 90) § 21 otrzymuje brzmienie:

„§ 21. 1. Wykonanie kar orzeczonych w stosunku do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej za wykroczenia popełnione przez nich przed wcieleniem do tej służby następuje na podstawie odrębnych przepisów.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób odbywających zastępczą służbę poborowych i zasadniczą służbę w oddziałach obrony cywilnej, w zakresie odpowiedzialności za wykroczenia popełnione przed rozpoczęciem tych służb i w czasie ich trwania.”

§ 9. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1972 r. w sprawie wykonywania w stosunku do żołnierzy kar orzeczonych za wykroczenia popełnione przed wcieleniem do czynnej służby wojskowej (Dz. U. Nr 38, poz. 247).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Pińkowski

10

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1981 r.

zmieniające przepisy w sprawie uznawania poborowych i żołnierzy za jedynych żywicieli rodzin oraz wypłacania zasiłków miesięcznych.

Na podstawie art. 33 ust. 6, art. 93 ust. 3 i art. 134 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) zarządza się, co następuje: